

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania S. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o przeniesienie odpowiedzialności z tytułu składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującego się
1200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z odwołania S. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w przedmiocie przeniesienia odpowiedzialności z tytułu składek, zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i stwierdził, że S. D. nie odpowiada za zobowiązania K. Spółki z o.o. w K. z tytułu składek na ubezpieczenia w okresie od grudnia 2005 r. do listopada 2007 r. oraz orzekł o kosztach postępowania.

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania organ rentowy wskazał na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W ocenie organu rentowego

istotne zagadnienie prawne polega na wykładni przepisu „art. 116 § 2 w zw z art. 202 § 1 k.s.h. w zw. z art. 201 § 4 k.s.h.” W uzasadnieniu wniosku wskazano, że wykładnia celowościowa i funkcjonalna art. 116 § 2 Ordynacji podatkowej wskazuje, że sformułowanie „pełnienie funkcji członka zarządu” dotyczy faktycznego sprawowania tej funkcji przez wykonywanie zarządu spółką. Przeciwna wykładnia tego przepisu, skierowana na badanie formalnych aspektów powołania na członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w ocenie organu rentowego powoduje de facto wyłączenie odpowiedzialności odszkodowawczej członka zarządu na podstawie art. 116 Ordynacji podatkowej w sytuacji, gdy zgromadzenie wspólników zaniedbało swoje obowiązki i nie powołało na nowo do zarządu osoby, która nadal działa za spółkę, mimo że udzieliło tej osobie absolutorium.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości

stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, gdy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawiona przez organ rentowy kwestia nie spełnia wskazanych wyżej wymagań w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jak wskazano wyżej przez istotne

zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467).

Argumentacja podnoszona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oderwana jest od stanu faktycznego sprawy, bowiem uzasadnienie wniosku opiera się na twierdzeniu, że odwołujący się faktycznie wykonywał funkcję członka zarządu, ponieważ dokonywał takich czynności jak działanie za spółkę i zaciąganie w jej imieniu zobowiązań. Twierdzenie to jest jednak jednoznaczne z oparciem skargi o ustalenia faktyczne nieprzyjęte w podstawie zaskarżonego wyroku, ponieważ Sąd Apelacyjny wskazanych wyżej ustaleń nie poczynił. Natomiast w podstawie skargi kasacyjnej jako zarzut naruszenia przepisów postępowania wskazano jedynie zarzut naruszenia art. 238 § 2 k.p.c. odnoszący się do protokołu z przebiegu postępowania dowodowego przed sędzią wyznaczonym lub przed sądem wezwanym. Wobec braku stosownych zarzutów procesowych Sąd Najwyższy w wypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, będąc związany ustaleniami faktycznymi, nie mógłby rozważyć zagadnienia prawnego przedstawionego jako przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).